

B0889000 - HBJ

MODTAGET
SERVICECENTERET

07 MAR. 2012

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

DOM

Afsagt den 6. marts 2012 af Østre Landsrets 8. afdeling
(landsdommerne M. Lerche, Arne Brandt og Gry Berdiin (kst.)).

8. afd. nr. B-889-11:

Fængselsforbundet i Danmark s.m.f.

A

(advokat Bjarke Vejby)

mod

Direktoratet for Kriminalforsorgen

(Kammeradvokaten v/advokat Lene Damkjær Christensen)

Københavns Byrets dom af 7. marts 2011 (BS 9C-6027/2009) er anket af Fængselsforbundet i Danmark som mandatar for A med påstand som for byretten om, at Direktoratet for Kriminalforsorgen tilpligtes at betale A 250.000 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra sagens anlæg til betaling sker.

Indstævnte, Direktoratet for Kriminalforsorgen, har påstået stadfæstelse.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af A og C
der begge har forklaret i det væsentlige som for byretten.

Der er i landsretten endvidere afgivet forklaring af speciallæge i psykiatri Kristian Busk Johansen, fængselsinspektør E og Ø

A har supplerende forklaret blandt andet, at det var hendes mand, der havde klaget over D Hun refererede truslen fra B til C Han spurgte hende ikke nærmere om omstændighederne, men hun havde orienteret ham om situationen i detaljer. C har ikke efterfølgende spurgt hende om truslerne, som han også gav udtryk for måtte stamme fra B Hun er aldrig af ledelsen i Kriminalforsorgen eller af Kammeradvokaten blevet oplyst om muligheden for at indgive politianmeldelse. Hun var bange for B derfor indgav hun ikke en politianmeldelse. Hun vidste godt, at hun kunne indgive politianmeldelse mod B Hun har sikkerhedsforanstaltninger ved sit hus, der har baggrund blandt andet i hendes angst, der stammer fra B opførsel.

Hun mener ikke, at C senere har drøftet it-chikanen med B C tilkendegav klart over for hende på mødet den 1. november 2004, at B ikke ville få en lederstilling på fng1 så længe han havde indflydelse herpå. Det var efter, at C havde haft en samtale med B hvor han havde konfronteret B med hendes oplysninger.

VK1 på vagtmesterkontoret var hendes umiddelbare chef, VK2 var også altid til stede. I tilfælde af vanskelige situationer ydede vagtmesterkontoret bistand til porten. I august 2005 var B placeret på vagtmesterkontoret. Han var VK1. Hun havde mange vagter sammen med B i 3 uger i august 2005. Det havde hun det skidt med. Hun gik ikke senere til ledelsen efter samtalen den 1. november 2004, da hun ikke mente, at det kunne nytte noget. Under den afdækkende samtale i Direktoratet for Kriminalforsorgen i april 2008 havde hun advokat Bjarke Vejby som bisidder.

Efter julefrokosten 2005 har hun ikke talt med B Hun har altid kendt C som en venlig og lyttende mand. Hun søgte efter orlov tilbage til Anstalten ved fng1 vel vidende, at B fortsat arbejdede der, og selvom hun følte, at ledelsen havde svigtet hende. Det måtte være B der skulle forlade sin stilling, ikke hende. Bortset fra de episoder, som hun har fortalt om,

har der ikke været andre episoder med B i forbindelse med deres samarbejde. Hun tog antidepressiv medicin for at gå på arbejde.

C har supplerende forklaret blandt andet, at han kun blev bedt om at give E en mundtlig redegørelse. Der har ikke været møder med A efter den 1. november 2004, men han har lejlighedsvis talt med hende efterfølgende. Hun omtalte ikke senere B heller ikke da de drøftede vilkårene for hendes tilbagevenden efter orlov i 2005. Han har altid opfattet A som en frisk pige, både før og efter mødet den 1. november 2004. Hun og B arbejdede ikke side om side, men de kunne godt møde hinanden, selvom de ikke arbejdede på samme afdeling. B var tilknyttet vagtmesterkontoret som VK1. Han var ikke leder for personalet, men ansvarlig for driften. Vagtmesterkontoret ydede assistance til porten, hvor A gjorde tjeneste efter orlov. I så fald ville det være VK2, som blev sendt til porten. Han havde ingen beviser mod B men tog alligevel A parti. Hun virkede påvirket over det, hun havde oplevet. "Assessment" er en undersøgelse/et forløb med henblik på at afdække muligheden for at udnævne den pågældende til leder. Han afbrød ikke B assesmentforløb, fordi den pågældende kunne søge stillinger andre steder. Han havde sagt til B at han troede på A forklaring om, at B havde noget med log-låsningen at gøre. Han mener, at han fortalte om A oplysninger om it-indbrud og trusler til de øvrige i ledelsesgruppen, men han er ikke sikker. Det blev ikke drøftet med inspektøren eller viceinspektøren, dog orienterede han fængselsinspektør Æ Han troede på A oplevelser, dog var han skeptisk med hensyn til eventuelle dødstrusler. A har aldrig sagt til ham, at hun ikke kunne arbejde sammen med B Han har ikke overvejet at indkalde B til en tjenstlig afhøring. Han konfronterede B den 1. november 2004 med de oplysninger, som han samme dag havde fået fra A B benægtede alt. Han blev overrasket over, at A var så påvirket af de oplevelser, som det senere viste sig. Efter samtalerne besluttede han, at B ikke skulle sidde som VK1 på vagtmesterkontoret. Da A vendte tilbage fra orlov i 2005, tillod han, at B sad som VK1, fordi han ikke længere opfattede det som et problem.

Speciallæge i psykiatri Kristian Busk Johansen har forklaret blandt andet, at han har haft A i konsultation til flere samtaler. Han fik hende henvist fra Distriktpsychiatrien. Hun var angiveligt blevet truet af en kollega, og det fyldte en del hos hende. Hun følte ikke, at hun blev taget alvorligt af arbejdsgiveren. Hun omtalte både verbale trusler og it-chikane. Det er hans opfattelse, at dette har bidraget til hendes psykiske tilstand. Han kan ikke udtale sig om, i hvilken omgang dette har bidraget til hendes i øvrigt sårbare tilstand.

Fængselsinspektør E har forklaret blandt andet, at han har været fængselsinspektør på fng1 fra den 1. november 2007. Han kom ind i sagen som følge af en mail fra A der gjorde ham opmærksom på, at hun ikke havde været inddraget i den undersøgelse, som Kammeradvokaten havde gennemført inden for Kriminalforsorgen. Han mener, at A selv skulle have indgivet en politianmeldelse, da det var en konflikt af privatretlig karakter. Her tænker han på de eventuelle trusler. For så vidt angår it-chikanen, havde han ikke dette i tankerne, fordi det var et forhold af tjenstlig karakter, som man havde foranstaltet undersøgelse af uden resultat. Det er ikke hans opfattelse, at ledelsen burde have henledt en ansat i Kriminalforsorgens opmærksomhed på muligheden for at indgive politianmeldelse af strafbare forhold. Han fandt, at C var gået for vidt ved at tro blindt på A forklaring og tage hendes parti. Det var et tyndt grundlag at forhindre B i at blive udnævnt i en lederstilling på fng1

Hvis der ikke var samarbejdsproblemer, var det en konflikt af ren privat karakter. Han husker ikke at være blevet orienteret om sagen af ledelsesgruppen. Han mener ikke, at ledelsen burde være gået frem efter vejledning af 8. februar 2000 om afvikling af tjenstlige samtaler og afhøringer m.v. Vejledningen blev senere ændret i 2010. Han husker ikke en mail af 5. marts 2010 fra A vedhæftet et notat, men mener, at det vedrører arbejdsskadesagen, der indeholdt en fejl. Det har intet med denne sag at gøre.

Ø har forklaret blandt andet, at hun er overvagtimester på personalekontoret på fng1 Hun er ansvarlig for tjenesteplanlægningen. Hun er med til at udarbejde vagtlistes. Tjenesteplanerne blev i perioden udarbejdet efter de ansattes ønsker. Det hele blev skrevet ind i et excel-ark. Planen skulle være færdig den 15. i måneden forud for den måned, som planen skulle dække. Postbesættelsesbladet blev også udarbejdet ud fra planen. Det er en mere detaljeret oversigt over vagterne. Postbesættelsesbladet blev sat op på opslagstavlen, og rettelser i postbesættelsesbladet blev overført til

tjenesteplanen. fng1 har efter reglerne kun gemt postbesættelsesbladene 5 år tilbage. Hvis porten fik brug for bistand fra vagtmesterkontoret, ville man sende en VK2, da VK1 som ansvarlig skulle blive tilbage. B gjorde tjeneste som VK1 på vagtmesterkontoret. B afløste ikke mere end andre som VK1 på vagtmesterkontoret. Hans 10 vagter i august 2005 er relativt meget, men skyldes formentlig ferieperioden.

Procedure

Parterne har for landsretten gentaget deres anbringender for byretten og har procederet i overensstemmelse hermed.

Indstævnte har for landsretten frafaldet anbringendet om retsfortabende passivitet.

A har procederet i overensstemmelse med påstandsdokument af 10. februar 2012, hvoraf fremgår blandt andet:

”...Retsstridigt overgreb

Det er A overordnede anbringende, at hun har været udsat for et retsstridigt overgreb i forbindelse med ledelsens håndtering af hendes ansættelsesforhold som fængselsfunktionær på fng1 ved at ledelsen i den givne situation – således som den nøje er belyst ved forklaringerne for byretten – har afstået fra at foretage nødvendige tekniske og tjenstlige undersøgelser af den chikane, som parterne er enige om blev udvist, ved at undlade at vejlede A om, hvordan hun skulle forholde sig og sikres/betrygges, og ved ikke i tjenestetilrettelæggelsen at værne om A og dermed ikke gribe ind overfor den chikane og de trusler, som ledelsen havde kendskab til.

Det gøres i forlængelse heraf gældende, at ledelsen vidste eller burde vide, at A som følge af truslerne, chikane og de faktiske omstændigheder i øvrigt, var bragt i en psykisk anspændt situation, som kunne påføre hende psykiske skader, hvis der ikke øjeblikkeligt blev grebet ind. Det gøres gældende, at ledelsen på den ene side bibragte A den opfattelse, at der ville blive grebet ind, men at dette ikke var alvorlig ment, da ledelsen i stedet understøttede den person, som var årsag til A psykiske situation, ved ikke at foretage undersøgelser og ved at understøtte et lederkandidatur (fx "Assesment" fra efteråret 2004 til 9. marts 2005 og placering med ledelsesfunktioner i VK), hvilket forstærkede A angst.

Navnlig i fng1 er ledelsen fuldt ud bekendt med risikoen for psykiske skader som følge af vold, chikane og trusler, og at der derfor på autoritativ vis skal gribes effektivt ind med undersøgelser og foranstaltninger, når kendskab til sådanne forhold opnås.

Det forholder sig ikke sådan, at indstævnte under anken bestrider, at indstævnte som arbejdsgiver har en pligt til at gribe ind, såfremt en ansat udsættes for chikane og trusler. Spørgsmålet må derfor også under anken være, om indstævnte vidste eller burde vide, at A blev udsat for chikane og trusler, og i bekræftende fald, hvad indstævnte gjorde ved det?

Efter appellants opfattelse er der intet grundlag for at tilsidesætte den omfattende bevisvurdering, som indeholdes i byrettens præmisser, hvorfor landsretten – som byretten – bør lægge til grund, at A blev udsat for et retsstridigt overgreb, jf. Erstatningsansvarslovens § 26.

Nyt bevisstof i form af tjenestelister for vagtkontoret påberåbes af indstævnte i et forsøg på at mildne synet på den udviste passive adfærd overfor A. Spørgsmålet er så, om omfanget af dage på vagtkontoret er mindre end det omfang, som begge afgav forklaring om for byretten, og i bekræftende fald, om dette har nogen betydning?

Faktum er jo, at indstævnte har placeret A i porten ved vagtkontoret vedvidende, at B mest sandsynligt havde chikaneret A og at der efter A udsagn var fremsat dødstrusler overfor hende.

Indstævnte må løfte bevisbyrden for, at antallet af sådanne dage er færre, end hvad A og B har forklaret, og i særdeleshed hvilken betydning det skulle have. Listerne understreger i øvrigt, at B i videre omfang af ledelsen blev placeret i ledelsesfunktionerne på VK, når A var sygemeldt, uden at man i øvrigt kunne vide, hvornår A måtte blive raskmeldt. Dette understreger, at ledelsen var ganske bekendt med det problematiske i situationen.

Tortgodtgørelse

Hvis der konstateres et retsstridigt overgreb, "skal" der tilkendes godtgørelse for tort efter erstatningsansvarslovens § 26, der er sålydende:

"Godtgørelse for tort

§ 26. Den, der er ansvarlig for en retsstridig krænkelse af en andens frihed, fred, ære eller person, skal betale den forurettede godtgørelse for tort."

Lovbestemmelsen om tort angår ikke-økonomisk skade, og det er den retsstridige handling i sig selv, som udløser compensation. Den ubetingede ret til tortgodtgørelse, hvis en retsstridig krænkelse konstateres, er ikke – som ved erstatning – begrænset af supplerende erstatningsbetingelser, som fx årsagssammenhæng i forhold til en tabsforvoldende skade.

På dette eneste punkt, som blev afgørende for udfaldet af byrettssagen, er den indankede dom efter appellants opfattelse forkert. Det skal understreges, at indstævnte også er enig i, at nævnte udslagsgivende præmis er forkert,

Ved fastsættelse af tortgodtgørelse bør det for det første indgå, at indstævnte har svigtet i en lang række tilfælde, bl.a.:

- Ingen støtte i forbindelse med it-chikanen
- Ingen undersøgelse af de påstande, som A fremsatte om it-chikane
- Ingen tjenstlige reaktioner overfor B som markering af, at fortsat it-chikane ville få konsekvenser for ham
- Ingen refleksioner over, at it-chikanen ophørte umiddelbart efter, at B blev konfronteret med problematikken
- Ingen tjenstlig reaktion og/eller indgivelse af politianmeldelse i anledning af oplysningen om den fremsatte dødstrussel
- Sympatitilkendegivelser overfor B fremsat af en ledelsesrepræsentant under julefrokost
- Placeringen af A i porten ved vagtmesterkontoret sammen med B og under hans ledelse, herunder hvis der måtte opstå behov for magtanvendelse.

På trods af at A afgav en meget detaljeret redegørelse til Kammeradvokaten for hele det begivenhedsforløbet, som er beskrevet i byretsdømmen, skete intet, udover at adgangen til at indgive politianmeldelse mod B blev forældet. (Forældelsesfristen for trusler og vold er 5 år. Truslerne mod A blev fremsat i januar 2004, og forældelsesfristen udløb således først 9 måneder efter, at Kammeradvokaten på indstævntes vegne under den afdækkende personalesamtale den 16. april 2008 blev orienteret om truslerne).

Dernæst vidste ledelsen, at A tidligere havde været udsat for mange voldsomme fysiske og psykiske hændelser som fængselsfunktionær på fng1 og at der derfor var særlig grund til at sikre A trygge omgivelser på arbejdspladsen.

Derudover bør det indgå, at det retsstridige overgreb overfor A ud fra de lægelige oplysninger i sagen klart må antages at have medvirket til det forhold, at A i dag er uden erhvervsevne, med andre ord er der rent faktisk en årsagssammenhæng.

Det skal indgå, at Kriminalforsorgen i særdeleshed er vant til posttraumatiske belastningsreaktioner blandt ansatte fængselsfunktionærer, og at Kriminalforsorgen derfor har været fuldt ud klar over såvel de arbejdsmiljømæssige problemer som de helbredsmæssige risici ved en fortsættelse af A angstfulde tilværelse på arbejdspladsen.

Endvidere er Kriminalforsorgen ganske klar over, at det for en enkeltperson er en særlig udfordring at gøre noget effektivt ved chikane og trusler, hvis reakti-

oner og modforanstaltninger ikke understøttes af autoriteterne. En mulig chikanør vil naturligvis se med større alvor på en anmeldelse eller reaktion fra en ledelsesautoritet, end hvis den alene måtte komme fra en skrøbelig angstfuld fængselsfunktionær.

Det er appellantens opfattelse, at indstævnte burde have indgivet politianmeldelse, da forholdet blev kendt for ledelsen. Under alle omstændigheder burde ledelsen have vejledt A om indgivelse af politianmeldelse.

Derudover burde Kammeradvokaten på det grundlag, som blev oplyst for ham under de afdækkende samtaler, herunder om dødstruslen, it-chikanen og episoden i porten, have opfordret til, at en sådan politianmeldelse blev indgivet, eller at der blev etableret et tjenstligt forhør til afdækning af faktum. Intet skete, anmeldelsesfristen udløb, der blev ingen undersøgelser foretaget, og B er i dag områdechef ved Københavns Fængsler.

Under disse særlige omstændigheder bør der udmåles en tortgodtgørelse svarende til det påstævnte beløb ...”

Direktoratet for Kriminalforsorgen har procederet i overensstemmelse med påstandsdokument af 13. februar 2012, hvoraf fremgår blandt andet:

”.....Det gøres overordnet gældende, at ledelsen på fng1 har handlet effektivt, korrekt og omsorgsfuldt i forhold til at løse de for A (A konkret opståede problemer med B (B som udsprunget af deres private affære, og at der således ikke har været tale om ledelsessvigt og da slet ikke, som vurderet af byretten, et retsstridigt overgreb

Uddybende gøres det gældende, at der ikke er noget grundlag for at tilsidesætte daværende personale- og sikkerhedskonsulent C (C) skønsmæssige vurdering af, at oplysningerne fra A og I (som havde sin viden fra A ikke gav den fornødne anledning til at gennemføre samtaler/afhøring i overensstemmelse med vejledningen [vejledning om afvikling af tjenstlige samtaler og afhøringer m.v.], hvorfor det heller ikke kan lægges til grund, at PM tilsidesatte interne regler i det konkrete tilfælde, eller at han i øvrigt handlede uhensigtsmæssigt.

Byrettens præmisser ..., hvorefter retten finder, at ledelsen havde tilstrækkelig information til at undersøge sagen nærmere, og at sagen blev håndteret uhensigtsmæssigt, hvilket har udgjort et retsstridigt overgreb, støttes af dommeren blandt andet på, at *"alle er enige om, at der burde være indledt tjenstligt forhør af B hvilket af flere grunde og på flere punkter er en forkert præmis.*

Ud over, at der netop ikke var enighed blandt de afhørte vidner om, hvilken fremgangsmåde de ville have benyttet, hvis de hypotetisk antaget skulle håndtere en tilsvarende situation, gøres det i fortsættelse heraf gældende, at der nødvendigvis må foretages en konkret skønsmæssig vurdering i det enkelte tilfælde af håndteringen, og at det i denne sag, hvor direktoratets it-afdeling havde oplyst, at det ikke var muligt at finde frem til, hvem der havde udøvet

"it-chikane" sammenholdt med, at oplysningerne om trusler ikke kunne understøttes af andre, ikke kan kritiseres, at ledelsen ikke foretog yderligere undersøgelser også særligt taget i betragtning, at der var tale om et privat mellemværende.

I den forbindelse gøres det særskilt gældende, at A selv burde have indgivet en politianmeldelse begrundet i det private forhold, og at det i øvrigt ikke er korrekt, når appellanten udlægger fængselsinspektør Hans Jørgen Engbo's udtalelser om politianmeldelse ... således, at det efter hans opfattelse var tale om en arbejdsgiverforpligtelse. Henset til, at blandt andet denne udtalelse er blevet fejlagtigt udlagt og påberåbt af appellanten, vil fængselsinspektøren afgive forklaring under hovedforhandlingen.

Videre gøres det gældende, at ledelsen på fng1 hverken direkte eller indirekte "støttede B i forhold til A Tværtimod gik ledelsen oven i købet så langt som til at indskrænke B muligheder for at få en lederstilling på fng1 på trods af, at det ikke var muligt at bevise nogen form for tjenstlig forseelse.

I den forbindelse gøres det yderligere gældende, at fng1 's adfærd heller ikke er en overtrædelse af arbejdsmiljølovens § 42, idet konstateringen af, at der i fng1 , som i andre lukkede anstalter, findes et fysisk og psykisk belastende arbejdsmiljø begrundet i håndteringen af de indsatte, ikke kan udstrækkes til, at ledelsen havde en særlig forpligtelse til at gribe ind og foretage nærmere undersøgelser end rent faktisk sket.

Hertil kommer, at A og B efter november 2004 hovedsageligt havde vagt på hver deres afdeling i to forskellige bygninger, at B kun i mindre omfang havde vagter på VK samtidig med, at A var på vagt ..., ligesom A var fraværende i længere perioder, hvorfor der allerede begrundet i de faktuelle omstændigheder ikke var tale om, at A blev udsat for et belastende psykisk arbejdsmiljø, jf. arbejdsmiljølovens § 42, hvilket hun da heller ikke selv hverken direkte eller indirekte gav udtryk for overfor ledelsesrepræsentanter under sygesamtaler, omsorgssamtaler eller i andre sammenhænge.

Det gøres i tilknytning hertil gældende, at de fremlagte tjenesteplaner ... er retvisende,

Videre bestrides, at ledelsen på fng1 havde en særlig forpligtelse til at undersøge B påståede skadevoldende adfærd i medfør af DL 3-19-2, da denne regel ikke vedrører forhold uden relation til arbejdets udførelse.

Endelig gøres det gældende, at Arbejdsskadestyrelsens udtalelser yderligere støtter fng1 's opfattelse af, at påvirkningen af A som følge af B adfærd var af privat- og ikke arbejdsmæssig karakter.

Sammenfattende gøres det således gældende, at ledelsen ved fng1 ikke har handlet retsstridigt, og at der derfor ikke er grundlag for betaling af tortgodtgørelse i medfør af erstatningsansvarslovens § 26, som oven i købet fordrer, at der har været tale om en grov krænkelse.

Subsidiært gøres det gældende, at såfremt fng1 's adfærd måtte være medvirkende årsag til, at A ikke længere kan fungere på arbejdsmarkedet - hvilket

imidlertid heller ikke er bevist, jf. også Arbejdsskadestyrelsens afgørelse - da fører det ikke i sig selv til, at der er sket en retsstridig krænkelse af hendes person, jf. herved blandt andet UFR.2004.720H.

Blot for en ordens skyld gøres det gældende, at niveauet for en eventuel godtgørelse angivet som 250.000,- kr. er meget langt fra niveauet i retspraksis, og at Arbejdsskadestyrelsens afgørelser netop ikke understøtter udmåling af en højere godtgørelse ...”

Landsrettens begrundelse og resultat

Også efter bevisførelsen for landsretten er det godtgjort, at A frivilligt og i hemmelighed indledte en affære med en kollega på fng1 i december 2001, og at affæren varede til sommeren 2003. Det er herefter A opfattelse, at den pågældende kollega efterfølgende ved flere lejligheder blandt andet har truet hende verbalt, uden at hun, der var klar over muligheden herfor, har anmeldt forholdet til politiet. Hun fandt først på et møde den 1. november 2004 anledning til at orientere fng1 personale- og sikkerhedskonsulent, C herom og om nogle it-problemer med hendes computer, som efter hendes opfattelse skyldtes den pågældende kollega. Det er endvidere godtgjort, at der, foranlediget af henvendelsen, af ledelsen blev iværksat en it-undersøgelse, der imidlertid ikke gav noget resultat. C konfronterede kollegaen med A beskyldninger og tilkendegav, at den pågældende, uanset kollegaen afviste beskyldningerne, ikke ville blive udnævnt til leder på fng1 hvis det stod til C Det er endelig godtgjort, at A ikke senere har henvendt sig til ledelsen om kollegaen, eller, i forbindelse med sin frivillige tilbagevenden til fng1 efter orlov eller ved omsorgssamtalen den 22. maj 2006, har oplyst, at hun ikke kunne samarbejde med kollegaen. Hun har heller ikke nævnt, at hun følte sig utryg.

Uanset at kollegaens mulige truende adfærd efter de lægelige oplysninger har bidraget til A psykiske tilstand, og uanset om det i overensstemmelse med A forklaring måtte kunne lægges til grund, at ledelsens håndtering af hendes arbejdsmæssige situation har været en medvirkende årsag til, at hun har udviklet en anerkendt erhvervssygdom i form af en uspecifik belastningsreaktion samt depression, har A ikke godtgjort at have været udsat for en retsstridig krænkelse af hendes person, jf. erstatningsansvarslovens § 26.

Det tiltrædes derfor, at Direktoratet for Kriminalforsorgens frifindelsespåstand er taget til følge af byretten.

Med denne begrundelse stadfæster landsretten dommen.

A skal betale sagsomkostninger for landsretten til Direktoratet for Kriminalforsorgen med 75.000 kr. Beløbet omfatter udgifter til advokatbistand. Ved fastsættelsen af beløbet til dækning af udgifterne til advokatbistand er der ud over sagens værdi taget hensyn til sagens omfang og forløb.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for landsretten skal A betale 75.000 kr. til Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Det idømte betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.

(Sign.)

— — —
Udskriftens rigtighed bekræftes. Østre Landsret, den 6. marts 2012

